

Stan in 3D

Uitgeverij Eenvoudig Communiceren | Lezen voor Iedereen

www.eenvoudigcommuniceren.nl

www.lezenvooriedereen.be

Stan in 3D is het tweede deel in de reeks *Het talent van ...*, een hartverwarmende serie voor jongeren van 10-13 jaar, geschreven in makkelijke taal (onder 1F/AVI midden 7).

Tekst: Annie van Gansewinkel

Redactie en vormgeving: Nicolet Oost Lieveense

Illustraties: Jitske Wadman

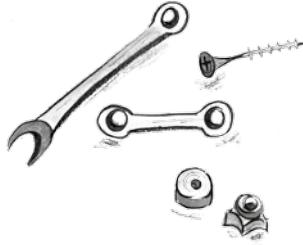
Druk: Easy-to-Read Publications

© 2019 | Uitgeverij Eenvoudig Communiceren, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978-90-8696-498-7

NUR 286

Stan in 3D

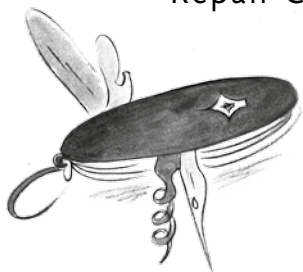
Annie van Gansewinkel

Dit boek heeft het keurmerk Makkelijk Lezen

Inhoud

Alles wat rolt	7
Rollator	10
Diefstal	15
Van school gestuurd?.....	18
Moeten, moeten, moeten.....	21
Scootmobiel	25
Een plan	29
Te hoog	32
Pijn	35
Rolstoel.....	38
Blauwe lok.....	42
Uitproberen	46
In de cel	50
Spijbelen	54
Taakstraf.....	58
Suus.....	64
Repair Café.....	67
Verdacht	72
Wonderboy	77
3D-printen	83
Talent	87
Stan in 3D.....	92

Alles wat rolt

‘Hihaaaa.’

Nog net op tijd kunnen zijn vrienden opzij springen als Stan komt aanstormen.

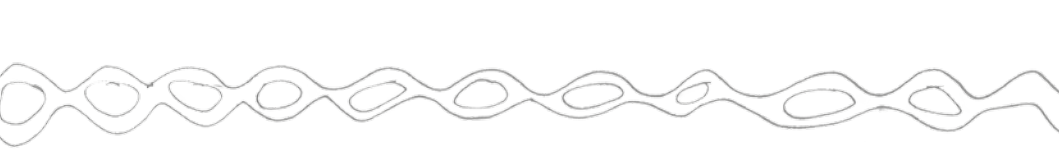
‘Gast, wat doe je?’

‘Ik heb geen remmen.’

Zo goed als hij kan, stuurt Stan het wagentje in een rozenstruik. Daar komt hij tot stilstand. Zijn vrienden komen om heen staan.

‘Gaaf, man.’

‘En nog simpel om te maken ook’, zegt Stan.
‘Ja, voor jou wel.’

De jongens bekijken de winkelwagen met daarop een zitje. Stan heeft stokken gestoken door twee openingen in de zijkanten. Zo duwt hij zich vooruit.

‘Alleen moet het sturen beter. Daar bedenk ik nog iets op.’

Dat lukt hem vast. Stan houdt van alles wat rolt. Hij kan niet wachten tot hij een scooter krijgt. Tot die tijd moet hij het doen met fietsen, steppen en skateboards. Met nu voor de verandering een winkelwagen.

Maar de lol is van korte duur, want er komt een beveiligiger aanlopen.

Rustig blijft Stan in zijn kar zitten.

‘Waar heb je die vandaan?’, vraagt de beveiligiger.

Stan wijst. ‘Van het winkelcentrum natuurlijk.’

‘Maar die winkelwagen is niet van jou.’

‘Jawel, ik heb er een euro voor betaald.’

‘Dan nog blijft hij van de winkel. Je brengt hem nu terug.’

Het wagentje is een beetje stuk. Stan heeft er gaten in gezaagd.

Gelukkig ziet de beveiliging dat niet.

‘Oké, maar eerst moet ik boodschappen doen voor mijn moeder.’

Stan voelt dat zijn vrienden stiekem lachen. Niet kijken, anders schiet hij ook in de lach.

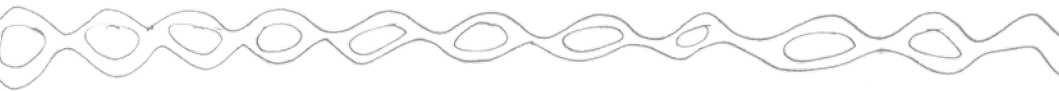
Voordat de beveiliging wegloopt, zegt hij:

‘Ik houd je in de gaten, manneke.’

‘Manneke.’

Ze zeggen het tegelijk en barsten allemaal in lachen uit. De beveiliging kijkt om.

Komt hij terug?

Rollator

Stan moet racen, anders is hij weer te laat thuis. Dat wordt dan al de derde keer deze week. Op de stoep sloft een kromgebogen man achter zijn rollator.

Stan heeft eigenlijk geen tijd, maar toch stapt hij van zijn fiets.

De oude man kijkt wantrouwend opzij.

‘Ik heb geen geld bij me, hoor’, zegt hij.

Alsof Stan het in zijn hoofd zou halen om een oude man te beroven!

‘Gaat het wel, meneer?’

‘Het gaat, maar langzaam. Toen ik even oud was als jij, vloog ik ook in vliegende vaart. Nu heb ik alle tijd. Het is niet erg dat mijn rollator niet goed loopt. Ik loop zelf ook niet meer goed. Ha, ha.’

Dat laatste komt er toch niet echt vrolijk uit.

Stan pakt de rollator vast. ‘Ik kijk er wel ...’

‘Afblijven!’ De man geeft hem een tik op zijn hand. ‘Zonder dat ding val ik om.’

‘Waarom lopen we niet even naar die bank? Dan gaat u zitten en ik kijk uw rollator na.’

De man kijkt hem onderzoekend aan. Is die jongen echt niets verkeerd van plan? Dan knikt hij.

Stan ondersteunt de man als hij zich kreunend op de bank laat zakken. Met tegenzin laat de man zijn rollator los.

‘Ik wil u alleen maar helpen, meneer.’
Pas dan lijkt de man wat te ontspannen.
Een van de voorwielmpjes blokkeert. Zit er een
schroef los?

‘Kijk, het wieltje staat dwars en daardoor
moet u extra hard duwen.’

Met de schroevendraaier aan zijn zakmes
zet Stan de schroef vaster.

‘Het is al iets beter.
Maar u moet er wel
een keer mee naar
een vakman.’

‘Het geld groeit me
niet op mijn rug.’

Ik dacht dat u daarom zo
krom liep. Stan zegt het niet
hardop. Hij mag daar geen
grappen over maken. Tegen zijn oma kan hij
zoiets best zeggen. Die maakt zelf ook
grappen als ze iets niet meer kan.

‘U kunt hulp vragen in het Repair Café.’

Dat zit in het buurthuis en daar doen ze gratis klussen. Misschien repareren ze ook rollators.'

'Ik zie wel.'

Waarom zijn oude mensen toch zo eigenwijs? Zijn oma heeft dat ook.

'Dank je wel.'

Eindelijk kijkt de man een beetje blij.

'Waar was je, Stan? Dit is al de derde keer deze week dat je te laat thuis bent. We gaan zo eten. En wanneer dacht je je huiswerk te doen?'

Huiswerk. Stan krijgt al hoofdpijn van het woord.

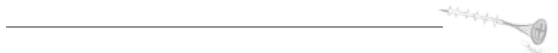
'Keb gn hswrk.'

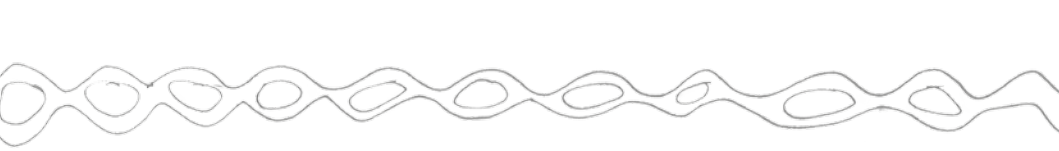
'Wat zeg je nou?'

Zelfs als hij onverstaanbaar jukt, pikt zijn moeder dat niet.

'Ik heb geen huiswerk.'

'Dan kijk ik straks eens mee in je agenda op de schoolsite.'

Hopelijk vergeet mama dat in alle drukte.
Gelukkig is ze al meteen weer bezig. Met
één hand roert ze in een pan, in haar andere
hand houdt ze haar tablet. Ze moet zeker
snel iets doen voor haar werk.

De telefoon gaat.

‘Ik neem hem wel’, zegt Stan.

Mama knikt, zij heeft haar handen vol.

‘Stan, met meneer Driessen.’ Zijn mentor.

‘Mag ik een van je ouders even?’

Nee, niet weer!

